

DADZIS

Noskanējis

imantslochmelis@inbox.lv

LAUKAJS IMANTSLOCHMELIS

STRAUKA KODS 1987/1988

LAUKAJS IMANTSLOCHMELIS

LAUKAJS IMANTSLOCHMELIS

1988 №

4

Zvaigžņu stunda

G. VINEDZIS

**LABDIEN,
«DADŽI»!**

KĀ TO SAPRAST!

Rēzeknes laikraksts «Znamja truda», tāpat kā visi mūsu valsts preses izdevumi, aktīvi iesaistījies cīņā pret žūpību. 1986. gada 87. numurā laikrakstā «Znamja truda» bija ievietota atbildīgā sekretāra J. Ņikitina replika «Novērotāja lomā». Tajā bija izteikta doma, ka degvīna neregulāra pārdošana pilsētas veikalos radot ažiotažu, kā rezultātā, nedod dievs, sāks iedzert pilnīgi atturībnieki.

Lai iedvesmotu atturībniekus un radītu viņos optimismu, laikraksts «Znamja truda» 1987. gada 22. decembra numurā ievietoja Rēzeknes iekšlietu daļas priekšnieka K. Kozlovskas rakstu «Turpinot cīņu pret žūpību», kurā narkoloģiskā kabineta uzskaitē sastāvošo alkoholiķu skaits samazināts desmit reizes, jo 200 skan nesalīdzināmi labāk nekā 1964.

Pagājušā gada 19.—20. decembrī reida laikā Valsts autoinspekcijas darbinieki aizturēja Rēzeknes slimnīcas ķirurģiskās nodaļas vadītāju V. Vinohodovu, partijas pirmorganizācijas sekretāru, Vissavienības Brīvprātīgās atturības veicināšanas biedrības biedru, kuru izmeklējot tika atrastas «atlieku parādības pēc iepriekšējās alkohola lietošanas».

Cienījamais laikraksta atbildīgais sekretārs J. Ņikitins ar izcilu centību centās izdibināt, vai tikai ekspertīzes rezultātiem nav pielikuši roku spēki, kas cienījamo dakteri grib pataisīt par dzērāju. Tas nekas, ka V. Vinohodovs smaržoja pēc alkohola, viņam tricēja rokas un viņa mašīnas bagāžās nodaļumā atrada tukšu un pilnu alkohola pudeļu bateriju.

Ar cieņu J. KORSAKS,
Rēzeknes pilsētas un Rēzeknes rajona galvenais narkologs

D. MAGAFUROVS,
«Dadža» lasītājs no Ufas

ES ARĪ GRIBU ZVANĪT!

Stāvu telefona uzstādīšanas rindā no 1962. gada 5. marta. Uzskaites numurs — 1370/62.

Kad bija pagājuši divdesmit gadi, griezies Rietumu sakaru mezglā, lai uzzinātu, kad varēšu no sava dzīvokļa zvanīt. Man atbildēja, ka mūsu mikrorajonam Sakaru ministrijā pasūtīts telefonizācijas projekts.

Kad bija pagājuši divdesmit pieci gadi, Rietumu sakaru mezglā priekšnieks man paskaidroja, ka mikrorajona telefonizācijas projekts vēl nav gatavs.

Miļo Dadži, lūdzu, iesaki man, kam jautāt, lai uzzinātu, vai uzskaites numurs 1370/62 vēl nav sagaidījis savu kārtu! Un kad būs izstrādāts mūsu mikrorajona telefonizācijas projekts?

S. INDRAŠA,
Rīgā, Drustu ielā

KAS STRĀDĀ LIEPĀJAS «ELEKTRONĀ»?

Lūdzu, palīdziet noskaidrot, kas strādā Liepājas «Elektrona» darbnīcā. Man ir zināmas aizdomas, ka par «Elektrona» speciālistiem uzdodas personas, kas labākajā gadījumā varētu vākt akmeņus no kolhozu laukiem.

Spriediet paši! Jau piecas reizes tiek «labots» mans magnetofons «Parus stereo 201» Nr. 233677. Katru reizi tiek mainītas kaut kādas detaļas. Pēc remonta magnetofons darbojas minūtes desmit.

Kaimiņi, kam arī ir bijusi darišana ar Liepājas «Elektrona» «speciem», iesaka man pirkt jaunu magnetofonu. Nevajadzēšot bojāt nervus un par katru remontu tērēt naudu.

Bet es tomēr gribētu zināt, kas tie tādi ir, kas Liepājas «Elektrona» darbnīcā uzdodas par augstas klases meistariem!

E. SPRICIS,
Grobiņā

SIRDS IR PILNA

Klāt jauns gads, bet man sirds ir pilna sašutuma. Dzīvoju laukos 8 km no centra. Satiksmes nav nekad. Autobusa satiksme likvidēta.

Nopirku jaunu divriteni, tas bija kārtējais braķis. Rezerves daļu nav. Darbnieku nav. Paštaisito traktoru milicija atņēma.

No lauciniekiem tiek gaidīta pārtikas ražošana, bet priekš no pilsētas saņemam brāķa preces. Ko esmu pircis, viss izrādījies brāķis, vai tie ir zābaki (varu uzrādīt 4 pārus), petrolejas lukturi, sveces, divriči un zirglietas. Krekli pārāk

īsi, nav kokvilnas apakšveļas, sporta kreklu, palagu utt.

Aptiekā vairs nepārdod pat kuņģa pilienus!

Tagad kroni uzliek tas, ka nevar uz Jaungadu izcept speķrausus, jo nav rauga.

Ja pilsētnieki nevar ražot pietiekami daudz labu preču, vai tad vismaz daļu jaunāko brāķa ražotāju uzņēmumu nevarētu slēgt? Par brīdinājumu pārējiem.

P. KAMPENUSS,
Cēsu raj. Nītaures c. «Rūkumos»

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

«KĀ AR SVAIGĀM ZIVIMI»

— ar tādu virsrakstu žurnāla 22. numurā bija publicēts raksts par trūkumiem zivkopībā starpsaimniecību lauksaimniecības produktu pārstrādes uzņēmumā «Arona».

Kā ziņo «Aronas» direktors R. Birkavs, zivju resursu papildināšanai 1986. gadā divpadsmit ezeros tika ielaisti 43 495 plaužu mazuļi, bet 1987. gadā četros ezeros līņu, karūsu un plaužu mazuļi kopskaitā 6329 gabali. Zivju audzētava, ko «Arona» bija iesākusi būvēt saimnieciskā kārtā un saviem spēkiem nespēja pabeigt, tiks nodota ekspluatācijā 1989. gadā, jo tagad celtniecības darbus veiks arī Madonas PMK-3. Ir izstrādāts un apstiprināts ezeru rekultivācijas plāns.

«KO TAS VĒRĒTU NOZĪMĒT!»

— ka lopu audzētāji nevar nodot izaudzētos lopus. Šāds jautājums bija uzdots rakstā, kas publicēts 21. numurā.

Kā ziņo Latvijas PSR Valsts agrorūpnieciskās komitejas priekšsēdētāja vietniece J. Pušmucāne, lai savlaicīgi varētu pieņemt rajonu saimniecību izaudzētos lopus, šīnī piecgadē paredzēta vairākos gaļas kombinātos kautuves ceļu un saldētavu paplašināšana. Ar 1988. gadu gaļas kombinātu pārslodze jūtamī mazināsies, jo būs pabeigta Valmieras gaļas kombināta rekonstrukcija. Lopkopības produktu pārstrādes iespēju deficīts republikā pilnīgi tiks likvidēts 1990. gadā pēc gaļas kombināta uzbūvēšanas Rēzeknē.

MĒS RAKSTĪJĀM

«Dzīvoju Ernestīnes ielā. Pirms četriem gadiem ielas segumu pie mūsu mājas uzlauza, bruģakmeņus aizveda, izraka franšeju un pēc tam aizbēra ar smiltīm. Smiltis nosēdās un izveidojās bedres, kuras nu jau ceturto rudenī sētnieki piepilda ar kritašajām lapām... Tu, «Dadzīt», esi laimīgāks par mani, jo Tev pa mūsu ielu nav jāiet vai jābrauc. P. Laizāns, Rīgā.»

Atstāt šīs ielas iedzīvotājus neapskauzamā stāvoklī negribējās. Tāpēc palūdzām, lai pa Ernestīnes ielu pastaigājas vai pabraukā Rīgas pilsētas izpildkomitejas Labiekārtošanas pārvaldes darbinieki.

No atbildes kļuva pilnīgi skaidrs, ka Ernestīnes ielas stāvoklis arī Labiekārtošanas pārvaldē nevienam neapmierina.

«Paziņojam, ka jūsu žurnāla 24. numurā publicētais kritiskais materiāls par Ernestīnes ielas seguma neapmierinošo stāvokli izskatīts Labiekārtošanas pārvaldē.

Ernestīnes ielas kapitālais remonts ir ieslēgts 1987. gada darba plānā. Ielas kapitālo remontu veiks Ceļu pārvaldes Ļeņina rajona remonta iecirknis. Atbildīgais darba vadītājs J. Kārklīšs, dienesta telefona numurs — 611702.

Labiekārtošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks G. Zorīns.»

No sirds nopriecājušies par tik konkrētu atbildi, publicējām to žurnālā. Jo ticējām priekšnieka vietnieka G. Zorīna solījumam.

Ak vai, kā jutāmies vīlušies, kad atkal saņēmām P. Laizāna vēstuli!

«Redzi nu, kā mūs šoreiz apmānīja Labiekārtošanas pārvaldes priekšnieka vietnieks G. Zorīns! Ir pagājis 1987. gads, bet Ernestīnes ielā vēl nekas nav darīts. Varbūt Ceļu pārvaldes Ļeņina rajona remonta iecirknis savus 1987. gadā veicamos darbus ir pārkārtojis uz 1988. gadu!»

Pirmajā brīdī bijām sarūgtināti: kāpēc mūs tā piemānījuši! Bet var-

būt tomēr nav piemānījuši? Varbūt tikai nevainīgi pajokojās, uzskatot, ka viss, kas rakstīts humora un satīras žurnālā, arī ir uzskatāms par tīru joku?

Šīs aizdomas kļuva vēl lielākas, kad atkārtoti saņēmām jēkabpilietes b. Braudules vēstuli. Pirmajā vēstulē viņa rakstīja tā:

«1986. gada 14. jūnijā saņēmu kooperatīvo dzīvokli Bebru dzīvojamo māju masīvā. Manai ģimenei bija lieli prieki. Taču tie nebija ilgi. Tikal līdz pirmajiem lietiņiem. Tad arī no griestiem sāka tecēt ūdens, jo mūsu dzīvoklis ir pēdējā, piektajā, stāvā. Pēc palīdzības griežos pie Jēkabpils PMK Bebru — Neretas celtniecības iecirkņa Nr. 1 darbu vadītāja b. Saveljeva. Bet nekādu palīdzību tā arī nesaņēmu.»

Vēstules norakstu kopā ar mūsu jautājumu par to, kad trūkumi tiks novērsti, aizsūtījām Jēkabpils pārvietojamās mehanizētās kolonnas vadībai.

Otrajā vēstulē b. Braudule rakstīja tā:

«Domāju, ka pēc tam, kad jūsu manu vēstuli nosūtījāt uz Jēkabpils PMK, tās priekšniekam b. Putniņam radīsies vēlēšanās un arī stimuls mums palīdzēt. Bet, kā izrādās, b. Putniņam tāda vēlēšanās vēl līdz šim nav radusies. Jums joprojām tek kā tecējis.»

Jādomā, ka b. Putniņš mūsu interesēšanos par b. Braudules tekošajiem griestiem ir uzskatījis par īsti lielu joku, jo viņš nav atbildējis nedz uz b. Braudules vēstuli, ko redakcija viņam nosūtīja pagājušā gada 10. septembrī, nedz arī uz redakcijas atgādinājumu pagājušā gada 17. novembrī, ka atbilde nav saņemta, tomēr tiek gaidīta.

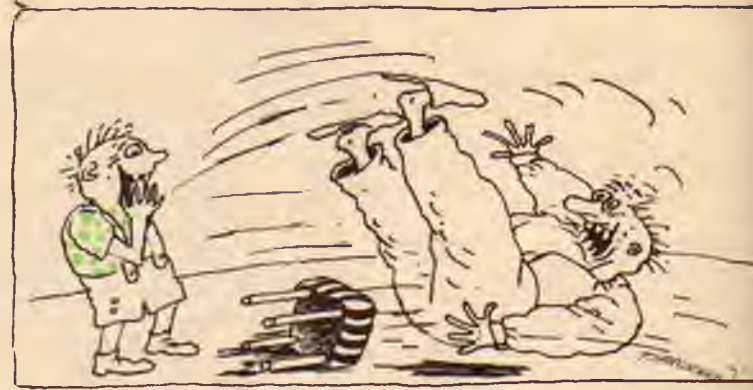
Biedri atbildīgie darbinieki, biedri priekšnieki! Nopietnas lietas nekļūst mazāk nopietnas, ja tās tiek pateiktas arī joku veidā.

VĒSTUĻU NODAĻA

JOKA PĒC

Atgriezts rīciens nepielīp! Mūsdienās ceptai maizei ga-dās, ka pielīp.

R. PRANAITS

T. SERGIJENKO

U. ANDERSONS

LAIMĪGS CILVĒKS

Ar paziņām man nav veicies. Nerks un nerks. Šitas neesot labi un tas, ja laikus neizdarīšot to un to, būšot slikti. Nu baigie prātvēderi! Liec tik viņus pie valdīšanas, un Daugavā notekūdeņu vietā sāks tecēt sešprocentīgs piens.

Tāpēc jo patīkamāk bija satikt Valdiņu. Bezkompleksu cilvēks. Viss viņam ir labi un nākotnē būšot vēl labāk. Nekādu problēmu. Dzīve tikai leķš gaiši zila un rozā. Ko Valdiņš dara! Anelē pa naktīm šnabi. Un pagaidām vēl nav noķerts.

— JAUNAIS — TAS IR LABI AIZMIRSTS VECĀIS!

G. BERZIŅŠ

E. RUSMANIS

D. BREIKSS

ZIGFRĪDS STRAUTS

SASLIMS MĪLUMS

Vesel mūžeb nebī satlis
Gare zveinik Jān a siev.
Tiergs burzme, kur nīrt man patīcs,
Pamane Jān slaide lev.
Slevišk grāb āz elkon ciet:
— Pēbremze! Stāst, kā jums let!

— Bēdīg. Nov vairs buljons vārams.
Sazūst des un saskābst piens.
Jasamekle koč kāds kārams,
Mīlums slims kopš āzviņdiens.
Agrāk ēd ka kanibāls,
Nu iekš nellen šmorets cāls.

— Ciemes gaid! — Es stājes rinde,
Kas tik gār, ka dot te vīns.
Sagūr ka a mahork indets,
Kamēr dābe apelsīns.
Nežēlodames pa makss,
Broc pe gare Jān a takss.

Knikse lev: — Paldies pa pūlīn.
Man a mīlum gožam grūs.
Jalzspaid cor duršlak sulīn,
Varbut uzprišīnes dūš. —
Ta pe gulis man pelet jāv,
Puķain aizkar vaje rāv.

Telcames man palik mute.
Te tokš es var dābet kramps!
Kas tur gulšņe, ķiseņ stutets!
Kas tur šņāc ka vecīlāks damps!
Ne jou Jāns no zveinik flots!
Buldots! Tāds ka karmāts!

ATBILDĪGO DAUDZ, ATBILDĪBAS MAZ

Sapēmis uzdevumu uzrakstīt feletonu par socialistiskā ipašuma izvazātajiem Krāslavā, es sadrūmu.

— Kā atrast vainīgos? — sāku prātot.

— Neuztraucies! — kā nēreti bija gadījies, arī šoreiz mani nomierināja uzticamais ārštātnieks Henhūzens. — Brauc droši uz Krāslavu! Es ar Garančuku tevi tur gaidīšu...

Neko vairāk nepaskaidrojās, Henhūzens pazuda.

Krāslavas autostacijā Henhūzens mani sagaidīja kopā ar četrkājainu briesmoni.

— Kas tas tāds? — krietni satrūcies, es jautāju.

— Garančuks! — Henhūzens mani iepazīstināja. — Ļoti gudrs cilvēka draugs. Nav tādas sarežģītas lietas, ko tas nevarētu atšķetināt.

Cik tas Garančuks patiesi ir gudrs, es pārliecinājos nākamajā dienā. Kad izstāstīju Henhūzenam, ka pērnajā vasarā nezināmi ļaundari izzagusi no 5. bērnodārza divus teņiņus, briesmonis tūlīt sāka gaudot. Es nobijos, bet Henhūzens bija sajūsmā.

— Garančuks tūlīt palīdzēs mums sameklēt vainīgos! — viņš priecīgi iesaucās un deva

mā netiek pienācīgi sargāti. Rūpnīca gan ir noslēgusi līgumu ar ārpusesora apsardzes nodaļu par objekta apsargāšanu, taču savus pienākumus nepilda. Rūpnīcas teritorija naktīs netiek pienācīgi apgaismota. Žogā ir caurumi. Tādos apstākļos sargi pārkāpjus nevar aizturēt.

Sarunā ar apsardzes darbiniekiem noskaidrojās, ka Krāslavas rajona uzņēmumu un iestāžu vadītāji par socialistiskā ipašuma saglabāšanu rūpējas visai pavirši.

Piemēram, Dagdas maizes ceptuve droši vien līdzekļu taupības nolūkos līgumu ar apsardzi ir noslēgusi tikai uz naktis laiku. Diemžēl garnadži darbojas ne tikai pa naktis melnumu.

Ilgu laiku apsardzes nodaļai bija ķīviņš ar rajona apvienības «Latvijas agroķīmija» priekšnieku S. Glaudānu.

— Nu kā tā var! — apsardzes vīri aizrādīja. — Teritorijā ir trīs posteņi, bet tikai viens telefons. Kas tas par sargu, ja viņam nav sakaru!

— Labi nav, — pēc ilgas domāšanas agroķīmiķi piekrita. — Viens postenis būs jālikvidē...

No pirmā acu uzmetiena var rasties priekšstats, ka konditorejas fabrikas «Uzvara» ceha administrācija efektīvi rūpējas par apsardzes darbu. Uzcelta jauna apsardzes telpa. Diemžēl tūlīt pēc nodošanas ekspluatācijā jaunceltne bija jāremontē. Tecēja jumts. Tagad jumts saremontēts, bet jālabo sienas.

Ne mazāk oriģināli gādā par sava uzņēmuma mantas drošību rajona patērētāju biedrības vadītāji ar priekšsēdētāju G. Moisejencovu priekšgalā. Piemēram, žogs ap tirdzniecības bāzes noliktavu ir uzbūvēts posmveidīgi. Te sēta ir, te sētas nav. Kāpēc? Kas to lai zina. Varbūt, lai ap noliktavu būtu gaisa cirkulācija.

— Starp citu, jūsu suns nemaz daudz nepārsāva pār stripu, kad ielauzās piektajā bērnodārzā, — sarunas beigās apsardzes darbinieks Henhūzenu uzslavēja. — Bērnodārzs nav noslēdzis līgumu par apsargāšanu. Jūs esat uz pareiza ceļa trūkumu meklēšanā! Turpiniet tādā pašā virzienā!

J. JUZEFS

sunim paostīt manu bloknotu, kurā bija sarakstīti kritiskie fakti.

Pēc stundas četrkājainais Pinkertons mūs ievada bērnodārza teritorijā.

Noskaidrojuši, ka zagļi ir jau atrasti un viņu pēdas jāmeklē milicijā, nokaunējušies aizgājām.

— Nekas! — Henhūzens mani mīrināja. — Arī Šerlokam Holmsam ir misējies. Pievērsīsimies tagad kokapstrādes rūpnīcai. Tu teici, arī tur kaut kas esot pazudis.

Rūpnīcā Henhūzena labākais draugs tūlīt sāka lauzties direktora kabinetā. Knapi savaldījām.

— Manuprāt, tavš lopiņš tomēr nav sevišķi gudrs! — es pateicu Henhūzenam savas domas par viņa četrkājaino detektīvu.

— Jūs maldāties! — sarunā iejaucās vīrs milicijas formas tērpā, kas bija redzējis mūsu ciniņu ar suni. — Es strādāju Krāslavas rajona iekšlietu daļas ārpusesora apsardzes nodaļā, tāpat zinu, cik labi katrs rūpējas par socialistisko ipašumu. Un, ticiet man, kokapstrādes rūpnīcas direktors Mihailovs patiešām ir vainīgs, ka valsts manta viņa uzņēmumu-

TIKŠANĀS AR OLIVERU

Olivers ir rets vārds. Bet kādreiz institūtā mūsu grupā Oliveri bija veseli divi: Krampaunieks un Piķis. Kāpēc es to stāstu! Lūk, kāpēc. Kādu dienu trolejbusā pēkšņi viens man iegāz pa plecu. Pagriežos atpakaļ — Olivers, tikai ne Piķis, bet Krampaunieks.

— Kāda necerēta tikšanās! Man briesmīgi patīkami tevi redzēt!

— Man arī briesmīgi! — es atbildu.

— Bet tagad, zini, es steigšos.

— Es arī, — es saku.

— Sazvanīsimies, satiksimies, parunāsimies! — Krampaunieks ierosina.

Piekrītu viņam ar lielu prieku. Apmaināties telefona numuriem. Un pēc gada satiekamies Autobusā.

— Kālab nepiezvanīji! — Krampaunieks man pārmet.

— Esmu pazaudējis savu numuru, — atbildu un piesarkstu. — Bet tu!

— Tavs telefons neatbildēja, — Krampaunieks nosarkst vēl košāk. — Bet uz jaunbūvju gan kaut kas jāsarunā! Noteikti. Papļāpāsim, atcerēsimies jaunību... Ko!

Es ierosināju atkal.

Pagāja divi gadi. Mēs atkal sastopamies. Šoreiz tramvajā.

— Nav solidi, vecīti! Teikšu atklāti — pavisam slikti, — Krampaunieks nosodoši groza galvu. Arī mans izskats pauz visdziļāko nožēlu.

— Rīt satiekamies, — Krampaunieks cieši nolemj. Man nekas cits neatliek kā viņam piebalsot.

Nākošajā dienā norunātajā laikā ierodamies norunātajā vietā. Nē, šoreiz ne sabiedriskā transporta līdzeklī, šoreiz sastopamies pie Centrālās stacijas. Apsēžamies uz soliņa. Vēss.

— Nu beidzot tomēr esam satikušies! — Krampaunieks iebjaujas un bliež man pa plecu.

— Gribēšana gāz kalnus! — iebjaujos arī es un bliežu viņam pa plecu.

— Nu, kā klājas! — mazliet nomierinājies, Krampaunieks jautā.

— Tā nekas. Un tev!

Izrādās, arī viņam tā nekas.

— Mjā... — Krampaunieks novelk.

Tādas tās lletinas ir, — es piekrītu.

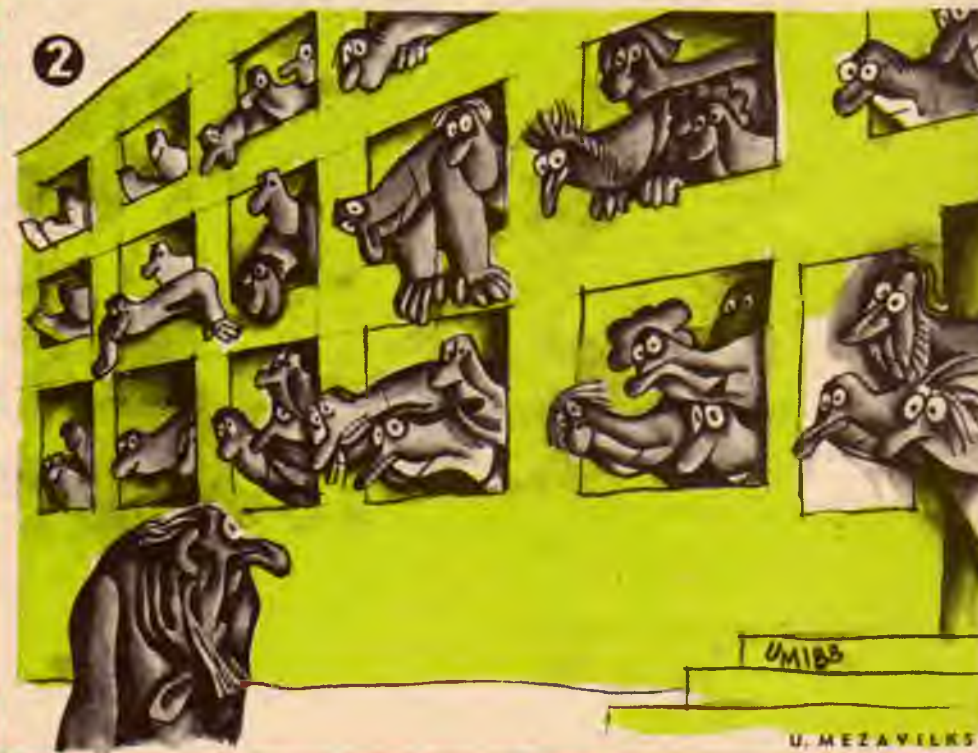
Pēc piecām minūtēm atvadāmies — vēss. Taisnību sakot, viss arī tā kā bija izrunāts.

Ar izpildīta pienākuma apziņas sajūtu sēžos trolejbusā. Pēkšņi viens man uzgāz pa plecu. Pagriežos atpakaļ — Olivers! Tikai ne Krampaunieks, bet Piķis.

— Kāda necerēta tikšanās! — Olivers iesaucas. — Man briesmīgi patīkami tevi redzēt!

— Man arī briesmīgi! — es atbildu.

... Norunājam sestdien satikties.

ŠIS UN TAS PAR ŠO UN TO

— Kad precēšos, tad tikai aiz mīlestības, — Petra saka draudzenei. — Un tu!

— Ja nekas labāks negadāsies, es arī, — draudzene atbild.

Kāds jūrnieks pēc kuģa avārijas valrākus gadus dzīvo uz vientuļas salas. Kādu rītu viņš jūrā ierauga kuģi, no kura tiek nolaista laiva. Kad laiva pienāk pie krasta, stūrmanis pasniedz «robinsonam» žūksni laikrakstu un saka:

— Kapteinis liek jūs svelcināt un lūdz jūs vispirms izlasīt šīs avīzes un tikai tad pāiekt, vai vēlaties salu atstāt.

Viesībās namamāte iepazīstina viesus:

— Dārgie draugi, šis ir pazīstamais regbija spēlētājs Čārlis Hudrušs!

— Cik jauki! — kāda viesniece priecājas. — Ko jūs mums uzspēlēsiet!

— NĀKOŠĀ PIETURĀ IZKĀPSI!
— NĒ, ES PĀRDOMĀJU.

Diāra Rinkule Zengare

Māc un nekavējies..

Kur tie gadi, kopš Ziepītis bija atmetis domu par precēšanos! Un kāpēc? Vienkārši viņam nebija laimējies sastapt tādu sievieti, ar kuru būtu vēlējis palikt visu mūžu kopā. Padomā, visu mūžu! Tas jau nav brauciens ar autobusu no vienas pieturas līdz otrai!

Bet tad viņš satika savu bernības draugu Pumpīti. Un šis Pumpītis, iedomājieties, izrādījās jau divas reizes precējies un tikpat reizes šķīries. Aizgājis pensijā, viņš gatavojās precēties trešoreiz.

— Zini, Ziepīt, tikai tagad es pa istam saprotu, kas ir mīlestība, — vaļsirdības brīdī divkārtējais šķirtenis atzinās bijušajam klasesbiedram. — Sieviete noteikti jābūt jaunākai par vīrieti. Mana pirmā sieva bija nedaudz vecāka. Pēc pāris gadiem viņa jau sāka mani mācīt un audzināt kā skolas puiku. Otrā bija ar mani vienos gados. Bet drīz vien pūta un elsa, vaidēja un stenēja — esot nogurusi, es šai diezgan nepalīdzot. Vienā dienā — galvas sāpes, otrā — muguras sāpes, trešā — kāju sāpes. Gatavā slimnica! ... Beigās izrādījās, visa tā slimošana slinkums vien bijis. Bet mana tagadējā — desmit gadus jaunāka! — kā atspole! Rūpējas par mani rītā un vakarā! Un, kad mēs abi, tā mīlīgi kopā turēdamies, pastaigājamies, visi uz mani noskatās ar skaudību.

— Un kā tu dabūji tik labu sievu? — Ziepītis painteresējās.

— Tikai caur «Rīgas Reklāmu!» Kāda izvēle! Iesaku tev arī pamēģināt.

— Ko pamēģināt? — Ziepītis saausījās, mazliet nosarkāms.

— Nu... Atrast kādu radniecīgu dvēseli. Būs kas, tā sakot, nebalta dienā kaut vai krūzīti ūdens pasniedz.

Pēc šīs sarunas Ziepītis kļuva domīgs. Taisnība vien bija. Laba dvēsele mājās nenāktu par jaunu. Galu galā apnīcis staigāt pa ēdnīcām un veikaliem. Kas nekaitētu mājas piesēsties pie jauki uzklāta pusdienu galda? ...

Ziepītis iegādājās «Rīgas Reklāmas» un saka citīgi studēt iepazīšanās aīlītēs ievietotos sludinājumus. Piedāvājumi bija vilinoši. Tik daudz jauku vientuļu būtnu, kas ilgot ilgojas pēc kārtīga vīrieša sabiedrības!

Ziepītis ar sarkanu zīmuli pievilka ķeksiņus pie tiem sludinājumiem, kas viņu saistīja visvairāk. Pēc tam viņš tos vēlreiz pārlasīja un apsvēra katru vārdu.

«Slaida», «simpātiska», «patikama izskata», «proporcionāla auguma», «patikama rakstura» — šie apzīmētāji bija parāk vispārīgi. Ziepīti vairāk saistīja konkrēti fakti, piemēram:

«Sieviete ar maigu raksturu vēlas rast dzīvesdraugu saulainai mūža atvasarai...» vai «Sieviete pāri pusmūžam, bet ar jaunu sirdi un darbīgām rokām», vai «Klusa, strādīga sieviete gaida vīrieti bez kaitīgiem ieradumiem, godīgu un uzticamu vecumā no 55 līdz 60 gadiem».

Ar sarkanu ķeksīti atzīmēti vēl citi sirsnīgi toni sacerēti precību sludinājumi, bet viens Ziepītim jo sevišķi patika. To viņš atzīmēja ar diviem ķeksīšiem: «Ja jūs esat vientuļs un ne vecāks par 60 gadiem, morāli skaidrs, godīgs, uzticams un satīcīga rakstura, tad atsaucieties līdzīga rakstura sievietei, kas vēlas rast patiesu draugu baltām un nebalstām dienām.»

Ar sarkano ķeksīti atzīmētos sludinājumus Ziepītis vēlāk izgriezja, uzlīmēja uz balta kartona un tā sev izveidoja veselu kartotēku. Kā pēdējo šajā kartotēkā viņš ievietoja mazāk saistošu, tomēr, viņaprāt, godīgu un vērā ņemamu sludinājumu:

«Pensionāre vēlas rast sev dzīvesbiedru 60—65 gadus vecu, kas mīl darbu, nelieto alkoholu un ilgojas pēc vienmēr silta mājās pavarda.»

Kad vairāki sludinājumi tā bija sarindoti viegli pārskatāmā kartotēkā, Ziepītis numerācijas kārtībā sāka izsūtīt atbildes, katram sludinājumam pievienodams norakstu. Viņš

neatsaucas tikai vienai vien, nē. Ziepītis vēlējās iepazīties ar visām tām vientuļajām sievietēm, kas gaida savu vēlo laimi, un tad izšķirties par vispiemērotāko. Viņš rakstīja iejūtīgi, bet neizplūdams nekādas laipnības vai solījumus, tāpat nedodams nekādas cerības. Ziepītis bija apdomīgs un uzmanīgs līdz galam. Turklāt ikvienā savā vēstulē viņš piekodināja dailā dzimuma pārstāvei atsūtīt savu fotogrāfiju.

Pēc pāris nedēļām Ziepītis jau kartotēkā līdzās sludinājumiem varēja piespraust atsūtītās gīmetnes. Arī Ziepītim pašam steigšus vajadzēja nofotografēties, jo rakstītājas pieprasīja viņa gīmetni preti.

Sprīžot pēc fotogrāfijām, viņam sevišķi bija iepatikušās trīs rakstītājas. Viena nedaudz korpulenta gaišmate ar «maigu un satīcīgu raksturu», otra — kas sevi dēvēja par klusu un satīcīgu bruneti, treša — pensionāre, kas godīgi bija atzinusies, ka nevar lepoties ar āreju skaistumu, bet vienīgi ar savu darba tikumu.

Nosūtījis vairākas vēstules, labā noskaņojumā Ziepītis devās uz frizētavu. Tālu vairs nebija tā diena, kad viņš uz visiem laikiem teiks «sveiki» savai vecpuiša dzīvei. Tāpēc, lūk, Ziepītis jutās patikami pacīlāts.

Bet jau pašā sākumā viņa labais garstāvoklis tika sabojāts. Kad iedegās luksoforā sarkanā gaisma, trolejbuss tā sagrīļojās, ka Ziepītis uzgrūdās līdzās stāvošajai pasažierei. Atskanēja negants blāvīens, un korpulentā blakusstāvētāja apveltīja Ziepīti ar visbriesmīgākajiem vārdiem:

— Pretīgais izbāzeni, vai acis tev pakāla? — Kā jūs ar mani runājat!? — Ziepītis sakaitās. — Tišām taču es jums neuzgrudos. — Un viņš te vēl taisnosies! ... — sieviete atvēzējusies izslēja roku kā slotas kātu.

Ziepītis gribēja vēl ko teikt, bet tad, tiklīdz kliezējas mute aizvērās, aprāvās. Kur viņš šo seju bija redzējis? Kāpēc sieviete viņam likās pazīstama? Un tikai tad, kad pasažiere bija izkāpusi, Ziepītis atcerējās sapemto gaišmatainās sievietes gīmetni savā kartotēkā. «Sieviete ar maigu raksturu vēlas rast dzīvesdraugu saulainai mūža atvasarai...» Tik tiešām, šī taču bija tā pati seja, tas pats matu veidojums, tās pašas mandelveidīgās acis!

«Cik labi, ka es viņu ieraudzīju ūstā gaismā!» Ziepītis nopriecējās. «Cik tur trūka, ka es viņai būtu aizsūtījis savu gīmetni! ...»

Tajā dienā, iepirkdamies veikalā Ziepītis

pētiņa gan pārdevēju, gan pircēju sejas. U gandrīz, gandrīz likās, ka atkal jau viņ saskatījis atsūtītajām fotogrāfijām līdzīgas. Kāda rindā stāvētāja pēc cisiņiem sāka kļūst, ka Ziepītis viņai aizlīdis priekšā. Patiesībā, Ziepītis, viņai nemanot bija tikai noņēmis cepuri, lai nesavīstītu galvu. Nepatīk viņ noskurinājis. Varbūt tieši šī bija tā pati, ka par sevi rakstīja «Klusa, strādīga sieviete...»

Pārnācis mājās, Ziepītis vēlreiz parskatīja savu kartotēku un nosprieda: «Nē! nebija! Mani jūs ar savām viltus fotogrāfijām nepiekrāpsit! Tā jau sevi par maigu, labu simpātisku, klusu un strādīgu var izreklamēt ties jebkura. Patiesībā nevis man jāatsaucas uz jūsu sludinājumiem, bet sievietēm jāatbilst uz manu sludinājumu. Tās patiesi maigās strādīgas un kautrīgās pašas sevi neies reklamēt. Bet godīgās, klusās un kautrīgās — gaida, lai viņas uzmeklē. Tādas ir tās lietas!»

Nākamajā dienā Ziepītis nodeva savu sludinājumu «Rīgas Reklāmā»:

«Kautrīgā, maigā un vientuļā sievietē! Ja gribi rast istu draugu un no sirds ilgojies pēc patiesas mājas pavarda siltuma, nekavējies un atsaucies godīgam, morāli skaidram un materiāli nodrošinātam sešdesmitgadīgam vīrietim!»

Turpmākās dienas Ziepītim pagāja, nepacietīgi gaidot atbildes. Tomēr, kad tās sāka pienākt, viņam tika maz prieka. Viena bija parāk kļūdaini uzrakstīta, otra pauda pastiprinātu materiālo ieinteresētību, trešajā tikai jautāts, kadus majasdarbus pensionārs protot. Cita rakstītāja vēlējās zināt, vai Ziepītim ir vai nav bērni, tādā mantinieki. Vēl cita interesējās, vai viņam ir komunālais dzīvoklis vai personiskais īpašums. Vārdu sakot, tās bija sausas vecu sieviešu vēstules. Rakstītājas acīmredzot vēlējās nodrošināt sev vecumdienas un tas arī bija viss. Bet tad pienāca vēstule, kas Ziepīti vairs neatstāja vienaldzīgu. Un tā skanēja, lūk, kā:

«Mans nepazīstamais Cilvēk!»

Es nezinu, vai esmu maiga, bet vientuļā gan. Es nezinu, vai esmu kautrīga, bet rakstu vēstuli vīrietim, kas vēlas iepazīties. Pat

baidos, vai šis mans mēģinājums neizrādīsies neveiksmīgs. Bet man patiešām gribas just sev līdzās patiesu draugu plecu. Tāpēc es atsaucos, eju tev preti un nekavējos.»

Šādu vēstuli varēja lasīt kaut vai desmit reižu no vietas. Ziepītis lasīja, lasīja un nekavējoties arī rakstīja atbildi, jautādamas, kur un kā satikties. Satikties tūlīt! Nekādas kavēšanās nav...

PATIESS STĀSTS PAR PATIESU CILVĒKU, KAS PATIESI VĒLĒJĀS RAST PATIESU DZĪVES DRAUGU UN MĀJAS PAVARDA PATIESU SILTUMU

«Es pilnīgi domāju tāpat. Fotografija ir satīngusi poza. Cilvēks jāredz kustībā. Satiksims Operas laukumā pie strūklakas. Man uz pleciem būs sarkana šalle,» rakstīja sieviete. «Bet jūs turiet rokā kādu baltu ziedu. Vislabāk nelīķi. Nelīķes ir manas mīlākās puķes. Arī mans uzvārds ir Nelīķe.»

Vēstulē bija uzdots arī telefona numurs. Ziepitis jutās aplaimots. Viņš zvanīja neka vēloties, un viņam atbildēja tumšskanīga, samtaina balss:

-- Nelīķe klausās.

Pasakaina balss! Tāds noslēpumains maigums.

-- Tātad — pēcpusdienā pulksten četros Operas laukumā pie strūklakas! — precizēja Ziepitis.

-- Jauki. Es būšu, — sieviete apsoliņa.

Ziepitis saposās, cik labi mācēja. Jauns uzvalks, jauns krekls, jauna kaklasaite. Pats rūpīgi noskuvies un iesmaržojies, viņš vispirms devās uz puķu veikalu nopirkt baltu nelīķi.

Un tad liktenīgais brīdis bija klāt. Satraucies Ziepitis gaidīja ilgoto.

Nelīķe bija precīza. Noteiktajā stundā viņa parādījās līdzās strūklakai tieši uz kailās sievietes un bērniņu fona — slaida, jauna, ar gaišiem pūsgariem vējā plivojošiem matiem un sarkanu šalli uz pleciem. Pirmajā mirklī Ziepitis ļoti satraucās no tik neparasta daļuma. Vai viņš būs cienīgs tai tuvoties? Vai viņai patiks jau vecīgais Ziepitis, kaut arī šodien tik ļoti uzposies? Viņš pastiepa roku ar nelīķi nācējas virzienā. Nē, viņa nenovērsās. Nāca klāt smaidoša kā vecam paziņam, sniedza labi koptu roku ar perlamutra nadžiem. Ziepitim aizrāvās elpa.

-- Es tūlīt sapratu, ka tas esat jūs. Tieši tādu es jūs biju iedomājusies, — apliecināja daļā Nelīķe.

-- Nelīķe, tas ir jūsu uzvārds? Bet — vārds, ja drikst zināt? — elpodams jaunās sievietes tikko tveramo parfīma smaržu, painteresējās Ziepitis.

-- Mans vārds ir Astra.

-- Divi puķu vārdi!? — Ziepitis iegavilējās. — Vai tiešām liktenis man atsūtījis pašu puķu karalieni?! — Tad viņš atcerējās savu uzvārdu un mazliet sadrūma:

-- Mans uzvārds jums gan nepatiks. Vēstulē es parakstījos ar pienemtu uzvārdu.

-- Un kā tad jūs patiesībā sauc?

stas un iesmējās. — Tas taču īsts tirības simbols! Turklāt kāda sakritība! ... — Astra smējās, zibinādama baltmirdzošus zobus.

Ziepitis samulsa. Kāda sakritība? Astra viņā lūkojās lielām, skaidrām bērna acīm, kurās atspoguļojās patiesa sajūsma. Te pēkšņi viņa kļuva svinīgi nopietna:

-- Biedri Ziepitī, man jums jāsaaka, man jums jāatzīstas, ka neesmu bijusi visai godīga ...

-- Ak, nerunājiet tā! — Ziepitis viņu partrauca. — Jūs esat pārāk daļa, lai sevi par kaut ko nosodītu. Svarīgi vienīgi tas, ka jūs domājat par mani. Vai neesmu jūsu acīs tikai neglīts vecis?

-- Nebūt ne! — Astra izsaucās. — Jūs esat ļoti simpātisks vīrietis! Acimredzot arī ļoti godīgs, es gribētu teikt — ļoti atbilstošs intelligentas sievietes gaumei. Tāpēc atļaujiet man jums uzticēt pašu svarīgāko, atklāt — kāpēc esmu nākusi ar jums satikties.

-- Varbūt apsēdisimies tur uz tā soliņa? — Ziepitis pieklājīgi aicināja, saņemdam Nelīķi pie elkoņa. Viņam bija tāda sajūta, it kā viņš pēkšņi būtu pārvērties karali un vestu uz troni princesi.

Viņi apsēdās cieši viens otram līdzās. Pār abu galvām vasaras vējā viegli šūpojās saplaucis jasmīnzars. Ziepitis saņēma Nelīķes roku un, viegli to noglastījis, sacīja:

-- Es jūs klausos. Būšu pateicīgs, ja jūs man pilnīgi uzticēsities.

-- Paldies, — meitene pamāja. — Vispirms tas uzvārds — Nelīķe — ir izdomāts. Otrkārt, es ierados ar lielām šaubām, vai jūs vispār esat godīgs cilvēks un vai jūsu sludinājums atbilst īstenībai. Jāatzīstas, ka esmu patikami pārsteigta.

-- Pateicos, — nočukstēja Ziepitis un silti paspieda Astras slaidos pirkstus.

Sajā brīdī nezin no kurienes, pašķiris jasmīnkūrma zarus, abu priekšā iznira plecīga jauna vīrieša stāvs.

-- Ak tad šis ir tas noslēpumainais neatliekamais darījums?! ... — viņš iesauca.

Astra izrāva roku no Ziepiša plaukstas.

-- Nikolaj, tu neko nesaproti.

-- Nemaz arī negribu saprast! Kā jauna sieviete var steigties uz randiņu ar vecu pavēdēju?

-- Pievaldieties! — aizvainojumā drebēdams, Ziepitis iesauca. — Neapvainojiet mani un šo neaizsargāto būtni!

-- Piedodiet! — rēca svešais. — Šī būtnē ir mana likumīgā sieva! Un jums par viņu nav nekāda teikšana!

Satvēris Astru pie rokas, vīrietis raušus aizrāva viņu sev līdzī.

Vēl labu brīdi Ziepitis sēdēja uz sola zem jasmīnkūrma, nespēdams isti attapties. Kā gan viņš, Ziepitis, varēja nokļūt tik nepatīkamā situācijā ...

Pēc dažām dienām Ziepitis saņēma vēstuli, kas visu noskaidroja:

«Dārgais nepazīstamais Cilvēk!

Baidīdamās piedzīvot vilšanos — jo es jau kādreiz tiklu izmuļkota, kad atsaucos uz iepazīšanās sludinājumu —, nolēmu nevienam vairs neuzticēties. Bet jūsu sludinājums mani tā saviļņoja, ka gribējās vēlreiz pamēģināt. Tikai šoreiz drošības pēc uz pirmo satikšanos aizsūtīju savu mazmeitu pārliecināties, vai patiešām jūs esat godīgs cilvēks un jau gados vecāks vīrs. Mana mazmeita par jums ir sajūsmā. Tikai piedodiet, ka iznāca tāds pārpratums un Jūs nepamatoti apvainoja manas mazmeitas vīrs. Viņam gan ir ļoti straujš raksturs, bet citādi viņš ir krietns puisis.

Ar patiesu cieņu A. Dviele.»

Tātad — vecmāmiņa ... Patiešām, piesardzības viņai nav trūcis. Tad tāda tā sakritība,

KO VAR IEGRŪST RITEŅOS?

Kurš gan nav ilgi un dikti stāvējis rindā pie taksometra pieturas! Nav un nav, nebrauc un nebrauc ... Vai tiem taksīšiem kāds spieķus riteņos grūž!

Nē, negrūž! Un to arī nav iespējams izdarīt — kamēr mēs paktersim spieķi, kamēr grūdisim, taksometrs jau sen būs gabalā. Taču tas nebūt nenozīmē, ka taksometra riteņos neko nevarētu iegrūst. Tur, piemēram, ļoti labi var iegrūst benzīna talonus.

Benzīna talonu grūšana riteņos notiek katru gadu decembra beigās, kad Valsts naftas produktu apgādes komiteja Rīgas taksometru parkam vairs neizsniedz ne piecu, ne desmit, ne divdesmit lītru talonus, bet vienīgi lielos, piecdesmitniekus. Un kas notiek! Šoferis, kam taksometra degvielas tvertne ir patukša, sāk domāt, ko lai dara. Braukt uz autoapkalpes staciju pēc benzīna! Bet piecdesmit lītrus tvertne nevarēs ieliet, jo tur vēl nedaudz benzīna ir. Ar prātu spriežot, par neizpildītajiem lītriem apkalpes stacijām vajadzētu atdot šoferim talonus. Nav iespildīti pieci lītri — šē tev piecīltru talons! Nav iespildīti desmit — lūdz, te būs desmitlītru talons! Bet apkalpes stacijām, redzat, sīkāku talonu nav, tāpēc, mīļais šoferīt, vai nu maksā par neizpildītajiem lītriem no savas kabatas, vai arī ripo laimīgi! Šoferītis, protams, izvēlas otro iespēju, viņš ripo laimīgs, ripo, kamēr apstājas. Apstājas tāpēc, ka patukšā tvertne drīz vien ir pavisam tukša, bet citas apkalpes stacijās, kas gadās pa ceļam, trūkst benzīna ...

Labi, pieņemsim, ka piecdesmitlītru talonu mūsu rīcībā nav, taču mums ir zīmulis, un zīmulis grūšanai taksometru riteņos izrādījies ļoti piemērots. Kas tas ir par zīmuli! Tas, ar kuru jau sen vajadzēja izprojektēt Rīgas taksometru parka garāžas. O, šis zīmulis aukstos ziemas rītos ir nobremzējis simtiem taksometru! Kā zināms, visi Rīgas taksometri stāv zem klajas debess, un, lai ledarbinātu naktī atdzisušu motoru, šoferim ir jālej motorā karsts ūdens, turklāt krietni daudz, pēc tam cītīgi jādarbina starteris un lieki jāmo-ka akumulators, lai gan automobiļu akumulatori ir liels deficīts. Starp citu, mūsu kaimiņu republikās projektētāju zīmulus riteņos neviens negrūž, tur taksometru parku garāžas jau sen ir ne vien izprojektētas, bet arī uzceltas. Tas nu tā ...

Ko bez taloniem un zīmuliem vēl var iegrūst taksometru riteņos! Sašķidrinātas gāzes balonu! Jau šodien 180 taksometri Rīgā brauc ar sašķidrinātu gāzi un drīzumā brauks vēl 120. Tā ir ļoti izdevīga degviela, daudz lētāka par benzīnu, turklāt nesaindē gaisu. Taču balonus regulāri nākas pārbaudīt. Kur Rīgas taksometru gāzes balonu pārbaude notiek! Bauskā! Kāpēc tieši Bauskā un nevis, sacīsim, Panevėžā, to zina vienīgi republikas Valsts gāzifikācijas komiteja. Un tā nu katrs taksometrs, kura balonus ved uz Bausku un atpakaļ, trīs dienas stāv un nekustas.

Bet tajā laikā pie taksometru pieturām savukārt stāv nosalušu pilsoņu barlīs un šķendējas: «Nav un nav, nebrauc un nebrauc ... Vai tiem taksīšiem kāds spieķus riteņos grūž!»

NE PŪKAS,
NE SPALVAS

Liktenim nereti piedēvē dažādus cīrka numurus. Lai gan patiesības labad jāsaka — nereti tos izspēlē cilvēki paši. Nemsim vienkāršu gadījumu. Medniekiem, velnu dzenot, mēs novēlam: «Nu tad ne pūkas, ne spalvas!» Un ko domājat! Šie vārdi ir trāpījuši vairākas mūsu republikas uzņēmumu lauku palīgsaimniecības. Tajās patiesām nav ne pūkas, ne spalvas.

Pirmajā brīdī šķiet, ka uz Jelgavas rajonu to nevarētu attiecināt. Divpadsmit uzņēmumu palīgsaimniecības jau ir kaut kas vairāk nekā špicka! Diemžēl prāvā daļā produkciju ražo gaužām pieticīgi. Lai neteiktu tā — daudz rakstu, maz lakstu. Jā, rakstu patiesām netrūkst. Pilsētas partijas komiteja devīgi kaisījusi mūmus, prasības, ieteikumus, nav skopojusies arī ar apspriedēm par šo dikti svarīgo jautājumu. Tas viss tā ir. Par to, ka lielākā daļa šo saimniecību buksē uz vietas, runāts arī pilsētas Tautas kontroles komitejā.

Un tomēr tā kaut cik jūtami no visām 12 palīgsaimniecībām darbojas tikai divas. Tās ir Jelgavas cukurfabrikas un rūpnīcas «RAF» palīgsaimniecības. Darbojas, jāsaka, arī ne jau uz piecnieku, taču tur tiek turēti daži desmiti liellopu un vairāk nekā simt cūku. Arī tad ar piezīmēm — «RAF» palīgsaimniecības lopi stāv šaurās, nepiemērotās telpās, mehanizācija te nerādās pat sapņos. Gliemeža galtā uz priekšu virzās katlumājas un dzīvokļu celtniecība... Bites medu nenes, toties nes jūtamus zaudējumus. Starp citu, arī lopkopība.

Kā redzam, pat tādām spēka mitrīķim kā rūpnīcai «RAF» ar palīgsaimniecību neklājas viegli. Vēl mazāk aplausu izraisa ražošanas apvienības «Latvijas linī» sasniegumi. Minētajam uzņēmumam 1986. gadā piešķīra 28,6 hektārus zemes. Tūlīt jāsaka — ne jau nu īpaši labas. Tādas, kur vajadzīgi kapitālieguldījumi. Taču, kā saka, ar dievu uz pūsēm vienu hektāru apstādīja ar kartupeļiem. Kad novāca ražu, visiem bija lielu lielie brīnumi:

— Pustonna kartupeļu izkūpējusi gaisā! Cītādi nebija iespējams izskaidrot fenomenu, ka pavasarī iestādīja 3,5 tonnas kartupeļu, bet rudenī dabūja tikai trīs tonnas.

Viegli nojaušams, ka par lopbarības ražošanu palīgsaimniecības gan Jelgavas, gan arī vēl dažos citos rajonos nopietnas runas nevar būt. Lopbarība tiek izkombinēta ar neticami fantastiskām operācijām. Ja drīkstam ticēt papīriem, tad vienā gadījumā sīvēni ir cienāti ar konfektiem. Par šā fakta ticamību patlaban interesējas prokuratūras darbinieki. Pēc pašreizējām ziņām ir tā, ka saimniecība no patērētāju biedrības pirkusi cukuru — uz papīra, protams. Patiesībā it kā saņemta lopbarība. Šā vai citādi, bet skaidrs, ka tas nenāk no vieglas dzīves. Saimniecībā uz vietas lopbarība netiek ražota, bet no gaisa šoziem, piemēram, pat sniegs birst visai skopi.

Par to, ka palīgsaimniecības ražo maz vai neražo nemaz lopkopības produktu, neviens nevienam vadītājam paldies nesaka un apbalvojumus neizsniedz. Tad nu arī katrs lāpās, kā mācēdams. Tad rodas zelta vidusceļi, par kuriem vadītājus gan sevišķi neslavē, bet vismaz pārāk bargi arī nesvētī. Jelgavas lauksaimniecības mašīnu rūpnīca, piemēram, ir sametusies kopā ar kolhozu «Vienība» un tur pērn uzcēla fermu, par ko kolhozs rūpnīcai piešķīra 6 tonnas gaļas.

Tas droši vien ir labāk kā nekas. Vajadzētu rakstīt, ka palīgsaimniecība darbojas, bet... zīmullis neklausā un skreceļē kaut ko citu. Apmēram tādu. Liela daļa republikas uzņēmumu palīgsaimniecību joprojām sītas kā pa celmiem. Produkcijas pašizmaksa ir tik dārga, ka Tukuma rajonā, piemēram, ieradās ekskursanti un lūdza tikai vienu:

— Esiet tik labi un parādiet, kāda izskatās gaļa, kuras kilograma ražošana izmaksā septiņus līdz deviņus rubļus!

Zīnkārība ir vairāk nekā pamatota. Šādas pašizmaksas vienā otrā vietā ir sasniegtas. Arī Jelgavas rajonā tās nav īpaši zemas. Lai kaut cik padarītu šīs izmaksas glītākas, tiek lietoti paņēmieni, kuros var nosaukt par ziliem paradoksiem. Vietējās rūpniecības ministrija ilgu laiku gudroja un galu galā neko nelz gudroja, ko iesākt ar palīgsaimniecību «Bites», kas atrodas Jelgavas rajona Zālenleku ciemā. Tur ražotā produkcija izmaksāja tik apbrīnas cienīgas summas, ka saimniecībā iegūto gaļu ļaudis neredzēja kā savas ausis. Neredzēja aiz vienkārša lemesla. Lai segtu lielos zaudējumus,

gaļu pārdeva kooperācijai par līguma cenām.

Ar vārdu sakot — saimniekojot šā, saimniekojot tā, lopkopības produkcijas ieguvumi ir visai pieticīgi. Palīgsaimniecības gada laikā saražojušas aptuveni 1,5 tūkstošus tonnu gaļas. Tas ir pa plecām viduvējam kolhozam un padomju saimniecībai. Bet tikai vienā Tukuma rajonā vien palīgsaimniecību rīcībā ir ap trīs tūkstoši hektāru zemes.

Mēs runājam ar Tukuma rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētāja vietnieku J. Pranču.

— Nākotne un cerības šīm saimniecībām ir, — tādas bija viņa domas, īsumā ņemot.

Bet, protams, ar būtiskām piebildēm. Līdzšinējā pieredze neizsauc sajūsmu. Nav nedz skaidras programmas, nedz konkrētas palīgsaimniecību vadības. Valsts agrorūpnieciskā komiteja uz tām skatās kā, teiksim, ne jau kolhoziem un padomju saimniecībām. Uz vietām rajonos spriež, ka produktu ražošana ir valsts agrorūpnieciskās komitejas darīšana.

Tā rodas daudz rakstu par šo jautājumu un maz raženu lakstu tīrumā.

M. OSĪSIS

KURMJA RAKUMI

Kad runāt par vēlu, pīkstēt nav nozīmes.

Sabiezina parasti tumšās krāsas.

Ne katrs domugrauds ir derīgs sēklai.

Ir domas, pēc kurām der izmazgāt galvu.

Tie, kas samierinās ar sakām, ne vienmēr pacieš iemauktus.

F. USĀNS

— PASKATĪTIES, DAK!
— NAV VAĻAS TIK TĀ

I. MELGA

— NEAIZMIRSTIET, KA JAUNĀ SAKŅU GLABĀTAVA IR TEHNIKAS PEDĒJAIS VĀRDS!
— TAD TAS IR SLIKTS VĀRDS!

kas. Vajadzētu rakstīt, ka palīgsaimniecība darbojas, bet... zīmulis neklausā un skreclē kaut ko citu. Apmēram tādu. Liela daļa republikas uzņēmumu palīgsaimniecību joprojām sītas kā pa celmiem. Produkcijas pašizmaksa ir tik dārga, ka Tukuma rajonā, piemēram, ieradās ekskursanti un lūdza tikai vienu:

— Esiet tik labi un parādiet, kāda izskatās gaļa, kuras kilograma ražošana izmaksā septiņus līdz deviņus rubļus!

Zīnkārība ir vairāk nekā pamatota. Šādas pašizmaksas vienā otrā vietā ir sasniegtas. Arī Jelgavas rajonā tās nav īpaši zemas. Lai kaut cik padarītu šīs izmaksas glītākas, tiek lietoti paņēmieni, kurus var nosaukt par ziliem paradoksiem. Vietējās rūpniecības ministrija ilgu laiku gudroja un galu galā neko nelzgudroja, ko iesākt ar palīgsaimniecību «Bītes», kas atrodas Jelgavas rajona Zajenieku ciemā. Tur ražotā produkcija izmaksāja tik apbrīnas cienīgas summas, ka saimniecībā legūto gaļu ļaudis neredzēja kā savas ausis. Neredzēja aiz vienkārša iemesla. Lai segtu lielos zaudējumus,

līguma cenām.

Ar vārdu sākot — saimniekojot šā, saimniekojot tā, lopkopības produkcijas ieguvumi ir visai pieticīgi. Palīgsaimniecības gada laikā saražojušas aptuveni 1,5 tūkstošus tonnu gaļas. Tas ir pa plecām viduvējam kolhozam un padomju saimniecībai. Bet tikai vienā Tukuma rajonā vien palīgsaimniecību rīcībā ir ap trīs tūkstoši hektāru zemes.

Mēs runājam ar Tukuma rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētāja vietnieku J. Prancu.

— Nākotne un cerības šīm saimniecībām ir, — tādas bija viņa domas, īsumā ņemot.

Be, protams, ar būtiskām piebīdēm. Līdzšinējā pieredze nelzsauc sajūsmu. Nav nedz skaidras programmas, nedz konkrētas palīgsaimniecību vadības. Valsts agrorūpnieciskā komiteja uz tām skatās kā, teiksim, ne jau kolhoziem un padomju saimniecībām. Uz vietām rajonos spriež, ka produktu ražošana ir valsts agrorūpnieciskās komitejas darīšana.

Tā rodas daudz rakstu par šo jautājumu un maz raženu lakstu tīrumā.

M. OSĪTIS

KURMJĀ RAKUMI

Kad runāt par vēlu, pīkstēt nav nozīmes.

Sabiezina parasti tumšās krāsas.

Ne katrs domugrauds ir derīgs sēklai.

Ir domas, pēc kurām der izmazgāt galvu.

Tie, kas samierinās ar sakām, ne vienmēr pacieš iemauktus.

F. USĀNS

— PASKATĪTIES, DAKTER, PIE VIENA, KAS MAN MUGURAI!
— NAV VAĻAS TIK TĀLU STAIGĀT!

E. RUSMANIS

I. MELGAILIS

V. ARDASOVS

— KUR PALICIS TRI ODEKOLONS?

IGAUNU HUMORA UN
SATĪRAS ŽURNĀLS

Pīķeris

E. VALTERS

H. HIBUSS

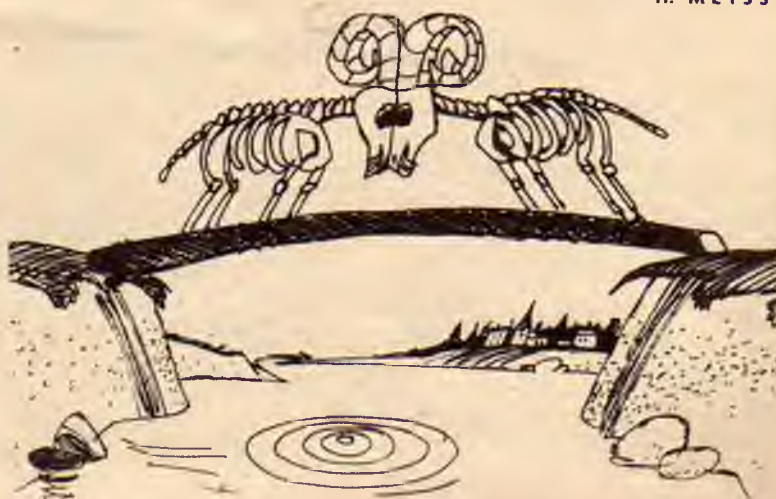
E. PIHO

H. METSS

O. KALLASS

E. VALTERS

PA VECAM

Soreiz, teiksim īsi, neko nedzirdētu atklāt negribam. Runa būs par visparastākajām lietām. Tā tad, jau senos laikos bijuši drosmīgi un stipri vīri, kas nav baidījušies stāties pretim uguni vēmējiem pūķiem, visādiem citiem mēķiem. Vismaz teikās un pasakās tā tiek stāstīts. Bet kas gan mūsdienās šādiem stāstiem vairs tic... Dodiēt šurp izziņas, citādi nav vērts muti dzesēt.

Un pilnīgi pareizi. Mēs arī turēsimies pie šāda principa. Lūk, viena izziņa no Kalnciema celtniecības materiālu kombināta, otra no Liepājas linoleja rūpnīcas, trešā — no Jelgavas celtniecības materiālu un konstrukciju rūpnīcas. Kas rakstīts visos trijos dokumentos! Tas, ka šajos uzņēmumos strādā nevis viens, bet gan desmit drosminieku. Ja viņi baidītos, tad sarkano gaili uz to ātrāko dzītu prom. Bet ko viņi! Viņi drosmīgi nekā nedara, lai gan Jelgavas uzņēmumā gada laikā izcēlušies divi ugunsgrēki, Liepājas rūpnīcā trīs, bet Kalnciemā pat četri. Varbūt tagad šeit šis un tas tomēr kļuvis savādāk! Varbūt tagad šeit strikti levēro visus ugunsdrošības noteikumus! Ko jūs, ko jūs!...

Gods kam gods, iepriekšminētos pārspēj Jēkabpils celtniecības materiālu un konstrukciju ražošanas apvienība. Vispirms tur tika izstrādāts kapitāls ugunsdrošības realizācijas plāns visai 12. piecgadei. Tā tad nobaidījās gan!... Nekādā gadījumā! Šķiram vajā svarīgus dokumentus. Tajos rakstīts, ka piecu gadu laikā nolemts apgūt apaļus četrus simtus rubļu, lai degvielu un smērvielu noliktavu nodrošinātu ar zibens aizsardzības sistēmu. Vēl divi simti paredzēti, lai precīzi piecu gadu laikā šai pašai noliktavai savestu kārtībā aizsargvalni. Tas arī viss. Vai nav drosmīgi! Kurš vēl kaut ko tādu var iedrošināties!

Kā nedaudz vēlāk uzzinājām, jelgavnieki neklātienes drosminieku sacensībā nedomā padoties un savu drosmi pierādījuši atkārtoti. Lūdz — dokumenti. Kad no republikas ugunsdzēsības pārvaldes leradušies stingri vīri un vēl stingrāk noprasījuši, kā veicas ar ugunsdrošības pasākumu ieviešanu, uzņēmuma vadītāji dūšīgi pazīņojuši: «Mēs nezinām, kur ņemt naudu. Mums nav, kas dara. Mums nav limiti.» Redz kā. Tā tad visiem sastādītajiem plāniem ir tikai papīra vērtība. To var atļauties īsti drosminieki, kas spēj pasminēt par pašu sarkano gaili.

Un ir laiks paskatīties, vai drosmīgi vīri ir arī Būvmateriālu rūpniecības ministrijā. Ir, ir! Un, nav vārdam vietas, viņi ir uzdevuma augstumos. Lūk, dokuments — ministrijas izstrādāts kapitālais ugunsdrošības plāns visai piecgadei. Uz divdesmit četrām lapām. Kas tur tāds īpaši drosmīgs! Vispirms jau šis plāns vēl līdz šai dienai nav saskaņots ar vietējiem valsts ugunsdrošības uzraudzības orgāniem, tāpēc tajā sarakstīti tādi brīnumi, ka, tos izlasījis, nezini, ne ko teikt, ne ko domāt. Otrkārt — ministrijā nav iespējams atrast nevienu eksemplāru, ko pašrocīgi būtu parakstījis uz titullapas norādītais ministra vietnieks Semjons Semjonovs. Iznāk, ka arī šim plānam ir tikai papīra vērtība.

Lai levērotu objektivitāti, piebīdīsim, ka arī mūsdienās drosminiekiem nav rožaina dzīve.

Tā pagājušā gada 23. aprīlī republikas Ministru Padomes Prezidija komisija izskatīja jautājumus, kas saistīti ar ugunsdrošības stavokļa uzlabošanu. Galvas nevienam neglaudīja. Lēmumā, kas tika pieņemts, norādīts, ka Būvmateriālu rūpniecības ministrijas objektos vajadzēs paveikt milzum daudz. Bet, pats galvenais, jau līdz pagājušā gada 15. jūnijam bija jākorrigē kapitālais ugunsdrošības pasākumu plāns, bet visi nozares uzņēmumi un organizācijas jāapgādā ar nepieciešamajiem ugunsdzēsības tehnikajiem līdzekļiem. Vārēja domāt, nu tagad gan ministrijas darbinieku antiugunsdrošības drosme izkūpēs kā dūmi gaisā. Lika drusku pagaidīt! Galvas sāka strādāt un tapa jaunais plāns, kas burtis burtā tika pārrakstīts no republikas Ministru Padomes komisijas lēmuma, gudri aizmirstot norādīt, kas kuram kurā brīdī būtu jādara. Tā tad Būvmateriālu rūpniecības ministrijas darbinieki no savas drosmes nebija zaudējuši neko. Viss taču palicis pa vecam!

E. JUMĀRS

E. OS.

U. MEŽAVILKS

AIZSTĀVĪBAS RUNA

Kad sēdes laikā tiesnesis paziņoja «Vārds apsūdzētās aizstāvim!», piecēlās cilvēks, kas smalki zina likumus, un sāka runāt ar dziļi iekšēju pārliecību.

— Godājamie tiesneši! — viņš teica. — Šodien mana aizstāvamā, sanatorijas «Bulduri» galvenā ārste Gaļina Mahmudova, šeit dzirdējusi sev adresētus daudzus nosodījuma un pārmētumu pilnus vārdus par viņas rīcību, kas tā nelielā raksturo. Es gribētu sacīt, ka tas nebūt tā nav!

Jā, ar PSRS Ministru Padomes 1982. gada 16. septembra lēmumu Nr. 865 ir apstiprināts Nolikums par vēstures un kultūras pieminekļu aizsardzību un izmantošanu, kurā minēts, ka šo noteikumu neizpildīšanas gadījumā vainīgās personas saucas pie kriminālas, administratīvas vai citādas atbildības. Jā, sanatorijas galvenais korpuss Bulduros, Meža un Vienības prospekta stūrī, ir vietējas nozīmes arhitektūras piemineklis. Taču, atļausiet aizrādīt, objekts ir morāli novecojis par simt procentiem, kā to savā 26. novembra publikācijā laikrakstā «Jūrmala» paskaidroja pati biedre Mahmudova! Šodien dzirdējām šeit balsis, ka arhitektūras piemineklis morāli nevar novecot pat par vienu procentu. Tādā gadījumā gribētos pavaicāt, kas mūsu dārgajiem Jūrmalas viesiem vēlamāks — kaut kādas gadsimta sākumā celtas koka būves vai stalti silikātķieģeļu korpusi uz mūsu Dzintarjūras zaļo priežu lona?

Jā, Kultūras ministrijas vēstures un kultūras pieminekļu aizsardzības inspekcijas priekšnieka J. Dambja pērnā gada 25. oktobra vēstulē patiešām minēts, ka sanatorijas ēka nebūt nav avārijas stāvoklī, ka tās pilnīga nojaukšana nav pieļaujama, ka tās pārbūves projekts saskaņojams Latvijas PSR Kultūras ministrijā. Bet arī ministrijā viedokļi var būt dažādi! Par to godājamie tiesneši tūlīt varēs pārliecināties, kad nolasišu izvilktus no kabineta ministra vietnieka I. Batraga pērnā gada 28. decembra vēstules. Tiesa gan, tā radusies post factum, tas ir, pēc tam, kad mana aizstāvamā Mahmudova galveno darbu jau bija pabeigusi. Tātad citēju:

«Sakarā ar to, ka nojaukšanas darbi savlaicīgi apturēti, un komisijas slēdzienu, ka pieminekļa restaurācijas procesā nepieciešama pilna ēkas demontāža, piemineklim materiāli zaudējumi nav nodarīti.»

Cienījamie tiesneši! Vēršu jūsu uzmanību uz ministra vietnieka atziņu, ka piemineklim materiāli zaudējumi nav nodarīti! Šis pašas vēstules nākošās rindas jums parādīs, starp kādu Skillu un Haribdu manai godājamajai aizstāvamai nācās irties, lai drošāk varētu stūrēt uz savu galveno mērķi — luksussanatoriju. Citēju:

«Šā gada 23. decembrī ministrija atkārtoti nesaskaņoja ēkas rekonstrukcijas projektu, jo, to

realizējot, arhitektūras piemineklis tiktu iznīcināts.»

Bet kas notika laikā starp abām vēstulēm? Notika tas, kam jānotiek, kad spara pilns cilvēks droši ķeras pie savas radošās domas īstenošanas. Galvenā ārste Mahmudova atrada ievērojamu saņemto domubiedrus Kuibiševs Ļeņina vārdā nosauktajā metalurģiskajā rūpnīcā. Viņi novembrī atsūtīja uz Latviju, uz Jūrmalu, autoceltni, divas ar fondētiem materiāliem — alumīnija skārda loksnes — piekrautas automašīnas un veselu brigādi vīru, kas ar vienu cirtietu pārcirta neatrisināmo Gordija mezglu! Dziedāja zāģi, klaudzēja laužņi, rībēdams gāzās spēres un jumta segums pazuda kā nebijis! Ka tas patiešām tā ir, mēs visi varam pārliecināties, aplūkodami fotoattēlu, kuru laipni nododu jūsu rīcībā. Darbs veicās raiti, ēkas augstāva grīdas, logu un durvju bloki tika iz-

lauzti, tas ir, piedodiet, demontēti tik lietpratīgi, ka pat vislielākajam skeptiķim vajadzētu tikai priecāties.

Taču nē! Ar nožēlu nākas konstatēt, ka enerģiskās darbinieces nesavtīgā rīcība izraisījusi tā sauktās sabiedriskās domas negatīvu attieksmi. Izbrīnu tāpat rada apstākļi, ka negatīvu attieksmi pauž arī Jūrmalas izpildkomiteja, pilsētas galvenā arhitekte, prokurore un daudzu citu sabiedrisko organizāciju pārstāvji. Tiesa, šī attieksme netika realizējusies nekādos konkrētos sodīšanas pasākumos un, es ceru, godājamā tiesa no šī fakta izdarīs attiecīgus secinājumus.

Es beidzu.

Paldies par uzmanību!

Ar dziļu nožēlu jāpiebilst, ka šī kvēlā aizstāvbības runa nav nevienā tiesas sēdē priekša celta. Šāda sēde īstenībā nekad nav notikusi. Bet varēja, nūdien, varēja notikt!

B. KRASTIŅŠ
L. Stālberga foto

un galu galā gandrīz lauza kaklu, jo, gribēdams uzdot jautājumus minēto iestāžu un uzņēmumu atbildīgiem biedriem, jūti apskādēja sevi, pūlēdamies pārvarēt prasmīgi izvietotos šķēršļus.

Rīgas mēbeļu kombināts par barikāžu pamatele-

mentu Odens ielā izvēlēties mūsdienīgos dzelzsbetona blokus. Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīcā Mazā Odens ielā (1. attēls) priekšroku devusi lielām tērauda kastēm. Institūta «Ceļuprojekts» mehanizācijas iecirknis — drošs paliek drošs! — Rencēnu ielu visā platumā aizsprostojis ar milzīgu paneli (2. attēls). Otrreizējo krāsaino metālu Latvijas republikāniskās ražošanas un sagādes pārvalde to pašu ielu aizkrāvēsi ar tērauda tauvu rītiem. Dubults nepiln!

Tā nu atbildēt uz jautājumu, kāpēc Rīgas ielās ir barikādes, nav iespējams šo pašu barikāžu dēļ. Bet varbūt tieši tāds ir kavēkļu uzdevums?

A. JORIKS

REKREĀCIJA

Pēdējā laikā visi kā uzburti: ekoloģija, ekoloģija... Koki iznīkst, daba iet uz galu, pēc gadiem piecpadsmit Jūrmalā nevienas priekdes vairs nebūs...

Bet jautājumu var atrisināt reiz par visām reizēm un pavisam vienkārši. Katrā dzīvoklī, katrā šķūnītī pa vienam kokam! Kā Bulduru prospektā 41 (attēlā), kur dzīvo A. Viļčevskis. Kā Ventas ielā 1a pensionāta «Stars» saimniecības ēkā. Kā Dubuļu prospektā 70, apvienības «Noma» palīgtelpās...

Vai kāds valrs izmīdīs kokiem saknes! Vai kāds ar kabatas nazīti bruņots akcelerāts valrs griezīs koka mizā «Jānis + Aina»! Varbūt jau mīdītu un grieztu, bet kas tev dos! Stumbrs telpā, galotnes galsā!

Kādas plašas bērnu audzināšanas perspektīvas paveras! Ikviens māte, ikviens vecmāmiņa, neizejot no istabas, varēs leaudzināt savā atvasē mīlestību pret dabu.

Būvēs privātmāju — zājais draugs istabas vidū. Būvēs sanatorijas — koki valrs nebūs

jālcērt simtiem. Apbūvē priekdes no visām pusēm, un miers. Jumts augšā, sienas gar malām, bet vidū zāle draugi... Salīdzinājumā ar dabas aizsardzības vienpārīgu sīkajiem pīkstieniem tā būs dabas aizsardzības dižā simfonija.

Kad ikviens Jūrmalas ledzīvotājs no zīdaiņa līdz pensionāram, no vadoša darbinieka līdz palīgstādniekam sapratīs šīs lerosmes dziļāko jēgu, beldzot sāksies dabas atjaunošana. Vai, populāri izsakoties, rekreācija. Visa daba zem jumta — un beigta balle! Ka tas tiek darīts, pārkāpjot likumus, tā jau cita lieta. Un, ka šādi apbūvēti koki pēc tam nonīkst, tā, protams, pavisam cita lieta!

P. AURIŅŠ
L. Tēraudkalna foto

Visiem cilvēkiem ir ko atcerēties, bet ne visiem atmiņas sagādā prieku.

Ja nerrs ir muļķāks par savu kronēto kungu, tad viņš nav sava amata cienīgs.

C. MELAMEDS

KĀPĒC VIŅI AIZBARIKADĒJAS?

Lūdzu, pamēģiniet atbildēt uz jautājumu: kas vieno Rīgas mēbeļu fabriku, Otrreizējo krāsaino metālu Latvijas republikāniskās ražošanas un sagādes pārvaldi, institūtu «Ceļuprojekts» un Rīgas lauksaimniecības mašīnu rūpnīcu? Vieni ražo mēbeles, otri ņemamas ar metāliem, trešie projektē ceļus, ceturtie

apgādā laukus ar tehniku. It kā nekādu saskares punktu, ja nu tikai tas, ka visas iepriekš minētās iestādes atrodas Rīgā.

Un tomēr kopsaucējs ir, turklāt dīvains — barikādēšanās. Dzelzsbetona un tērauda konstrukcijām nosprostotās ielas liecina par stingru apņemšanos turēties. Taču pret ko? No kurienes un kādi ienaidnieki gaidāmi?

«Dabā, kas pārsniedzot, ir...

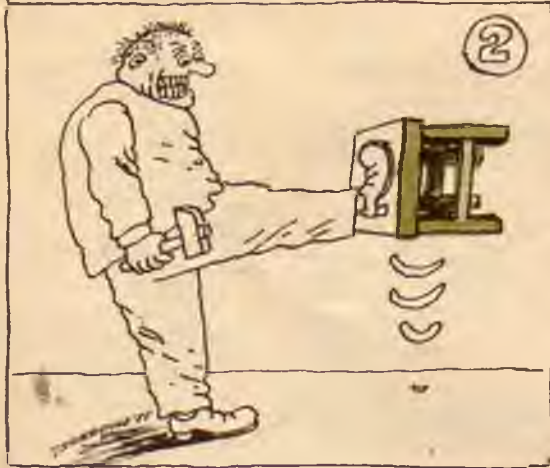

①

I. MELGAILIS

②

LOSS

T. SERGIJENKO

— EI, RINDĀ JĀSTĀVI!

U. MEZAVILKS

L. BULIKINA

E. KALNIŅŠ

**PALDIES
PAR
UZMANĪBU!**

Es, biedri, lugu neesmu ne lasījis, ne redzējis, bet savas domas tomēr varu pateikt. Pilnīgi pievienojos iepriekšējam runātājam, kurš, lai gan arī nav lugu ne lasījis, ne redzējis, tomēr ir dzirdējis un tāpēc, manuprāt, dibināti norādīja uz to, ka tā nav laikmetīga, kaut arī uzrakstīta mūsdienīgi un satur dažus pozitīvus momentus. Runātājs vēl izsacīja viedokli, ka lugā trūkst izteiktu akcentu un ne visur saprotama vadošā līnija. Kritika pamatota. Vairums biedru, kas lugu nav ne lasījuši, ne redzējuši, izsaka visai negatīvu attieksmi. Taisnība, viens no runātājiem, tas, kurš lugu ir lasījis un redzējis, to ļoti slavēja, brīžiem pat cildināja — viņam luga patikot. Zināms, savs viedoklis var būt katram. Tādēļ jau šodien

pastāv atklātība. Taču mums jādod objektīvs un principiāls vērtējums lugai. Un, ja vienam luga ir patikusi, bet pārējiem, šķiet, nav patikusi, tad jāpieņem, ka attieksme pret to ir visuma noraidošā, kaut arī tajā varbūt pavisam pozitīvi momenti un, kā te minēja, viena otra oriģināla, pat svaiga doma. Tāpēc uzskatu, ka lugu vajadzētu atdot autoram pārstrādāt, padziļināt tēlus, ievilkt skaidrākas līnijas, vairāk padomāt par laikmetīgumu, mūsdienīgumu... Tad tā lieta ies, tad ies... Ja autors pats nespēj tikt ar uzdevumu galā, varam dot tam palīgā līdzautoru. Es, piemēram, esmu bijis līdzautors vairākām lugām, kas vēlāk iestudētas ar milzīgiem panākumiem, bet tas tā, starp citu... Paldies par uzmanību!

Kāda Salemas (Ņujorkas štata, ASV) ledzīvotāja, kas gadiem ilgi bija pelnījusies ar melno maģiju, tagad kandidē vietējās mēra vēlēšanās. Savu viedokli viņa izteica šādiem vārdiem: «Burvestības man ir apnikušas līdz kaklam. Gribu beidzot darīt kaut ko prātīgu.»

25 gadus vecais Dalasas (Teksasa, ASV) iedzīvotājs Marks Džeksons, kas bija pārkāpis satiksmes noteikumus, lai izvairītos no soda, nosauca policijai izdomātu vārdu. Viņu tūlīt apcietināja karaflotes patruļa, jo tā meklēja dezertieri tieši ar šādu vārdu.

Parīzes astroloģe Suzija van der Heide ir atradusi savu zelta āderi: viņa sastāda horoskopos suņiem.

Par klientu frūkumu Suzija žēloties nevar. Viņa, starp citu, apgalvo, ka Skorpiona zīmē dzimušajiem suņiem ir vislabākā oza.

Konjas (Turcijā) iedzīvotājs Ejups Topču nesen apdrošināja savas ūsas par 5 miljoniem liru. 1985. gadā viņš izcīnīja pirmo vietu Rietumeiropas ūsaiņu konkursā. Toreiz viņš dzīvoja un strādāja Rietum-

eiropā un viņa ūsu garums bija «tikai» 75 cm. Tagad E. Topču ir atgriezies dzimtenē un viņa ūsas izaugušas vēl 5 cm garākas.

Pēc jaunākajām ziņām, 10 procentiem Francijas pilsoņu pieder 0,03 procenti valsts nacionālo bagātību, bet 1 procentam pieder 30 procenti nacionālo bagātību.

Aktieris Rodžers Mors, kas tēlojis filmās Džeimsu Bondu, ir aplaupīts. Noziedznieki ielauzušies viņa villā Parīzes apkārtnē un nozaguši dārglietas 200 000 franku vērtībā. Villas saimnieks bijis tā pārbijies, ka policijai nekā sakarīga nevarējis pastāstīt.

Kolumbijas policijas atskaites ziņojumā, kas atgādina karadarbības pārskatu, var izlasīt: iznīcinātas 390 pagrīdes laboratorijas, arestēti 2462 cilvēki, tai skaitā 29 ārzemnieki, aizturētas 11 lidmašīnas, 5 kuģi, 119 automašīnas, konfiscēti 2165 kg kokaīna un daudzas tonnas izejvielu. Operācijas laikā vairākkārt nācies šaut.

Portugāles ziemeļu daļā nesen tika izdarīta aptauja, kurā piedalījās tikai sievietes. 34 procenti no aptaujas dalībniecēm paziņoja, ka sievietēm pacietīgi jāpanes vīra sitieni, 27 procenti pauda pārliecību, ka sievietēm šādās reizēs būtu jāgāj pretī, bet 18 procenti izteica domu, ka viņām būtu jā-sūdzas policijā.

20 milj. ASV pilsoņu regulāri smēķē marihuanu, 4—8 miljoni apreibinās ar kokaīnu, bet pusmiljons — ar heroīnu. Ārstēšanās izdevumi, kam par cēloni ir narkotisko vielu lietošana, Amerikas Savienotajās Valstīs sasniedz 60 miljardus dolāru gadā.

Līdz šim garākais llimuzīns pasaulē skaitījās mašīna, ko uzbūvējis amerikānis D. Obergs. Tas ir 18 m garš un tam ir 16 riteņi. Tagad Pertā (Austrālijā) uzbūvēts llimuzīns, kas ir 21 m garš un kam ir 22 riteņi. Mašīna ir apgādāta ar 6 telefona aparātiem, videomagnetonu, televizoru, mazu peldbaseinu, somu pirti, mazu laukumu golfa spēlei un helikoptera starta laukumu.

Milānas (Itālijā) kažoku meistars Džanpietro Lupi šo eleganto dāmu tualetes piederumu šuj tikai no mākslīgām kažokādām. Ja kāda kliente sev vēlētos pašūt kažoku no īstas zvērādas, Lupi ir izvirzījis stingru noteikumu: klientei jāatved uz atelē nepieciešamie dzīvnieki, turpat pašai tie jānokauj un jānodirā. Cīk zināms, meistaram Lupi ar īstajām kažokādām pagaidām nav bijis jāstrādā.

Ņujorkas štata iedzīvotājs Duglass Jangss noplanēja savu vienvietīgo lidmašīnu plavā, lai saremontētu bojāto starteri. Kad tas bija izdarīts un Jangss, izkāpis ārā, sāka starteri pārbaudīt, lidmašīna pēkšņi sāka kustēties un, uzņemusi ātrumu, pacēlās gaisā. Duglasam Jangam atlika vien noskatīties, kā viņa lidmašīna aizlido bez pilota.

Laimīgā kārtā tajā vietā, kur lidmašīna nokrita, apakšā negadījās ne cilvēki, ne ceļņes.

Kramplauži nozaga rotas un dārglietas 50 000 dolāru vērtībā kādā Kairas villā, kamēr tās īpašnieks piedalījās dievkalpojumā tuvējā mošejā. Zādzības upuris ir Ēģiptes slavenākais gaišregis šeihs Metvalli al-Saravi, kas reizi nedēļā mēdz uzstāties TV raidījumā un kura priekšnesumi ir ļoti populāri. Gaišregis neizprotamu iemeslu dēļ zādzību nebija iepriekš paredzējis.

Militārie izdevumi uz vienu cilvēku Amerikas Savienotajās Valstīs ir 380 dolāri gadā, Rietumvācijā — 228 dolāri, Norvēģijā — 182 dolāri, Holandē — 178 dolāri, Lielbritānijā — 173 dolāri, Beļģijā — 160 dolāri, Kanādā — 124 dolāri.

13 amerikāņu policistiem jātājās Čikāgas tiesas priekšā. Viņi bija izmantojuši policijas automobiļus kokaīna, heroīna un marihuanas transportēšanai.

ĀRZEMJU HUMORS

- Kapteini, ģenerālis krita ...
- Kaujas laukā!
- Nē, spinātu laukā. Viņam paslīdēja kāja.

«Paese Sera», Roma

Šajā numurā zīmēto karikatūru tēmas ir izdomājuši Valerians Ardašovs, Gunārs Bērziņš, Dainis Breikšs, Ludmila Bulikina, Ludis Danilāns, Kira Liede, Agris Liepiņš, Imants Melngailis, Uģis Mežavilks, Igors Palikovs, Edvards Rusmanis, Tamāra Sergijenko, Jānis Šulcs un Andrejs Vīte.

— Nav nekāda vajadzība braukt uz ārzemēm. Vietu, kur mēs nekad neesam bijuši, netrūkst arī pie mums. Piemēram — vingrošanas zāles!

«Dikobraz», Prāga

— Zvēriet, ka teiksiet taisnību, tikai taisnību un visu taisnību!

«Stāržel», Sofija

«Rohač», Bratislava

— Pateicoties kādam dzīvesveidam jūs esat nodzīvojis līdz simt gadiem!

— Jaunais cilvēks, kas to vairs var atcerēties!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Ludas Matyi», Budapešta

DADZIS

№4(752)1988

Galvenais redaktors
Igorš PALKOVŠ

Redakcijas kolēģija:

Harijs GRUNDULIS
Alfrēds IVANOVSKIS
Osvalds MAČS
Staņislavs MATISĀNS
Ēriks OŠS

Edvards RUSMANIS —
galv. māksl. redaktors

Antons SONDORS —
atbildīgais sekretārs

Andrejs VITE —
galv. redaktora vietnieks

Māksl. redaktors —
Uģis MEŽAVILKS

Tehniskais redaktors —
Māris SURVELIS

LKP CK Izdevniecība,
226081, Rīgā, Balasta
dambī 3. Laikraksta «Cīņa»
Izdevums.

Redakcijas telefoni:
galvenā redaktora
vietniekam — 463872,
atbildīgajam sekretā-
ram — 460331, vēstņu no-
daļai — 469568.

Nodots salikšanai 25.01.88. Pa-
rakstīts iespiešanai 11.02.88. JT
00805. Formāts 70X100/8. Ofseta
papīrs Nr. 2. Ofseta tehnika. 2,58
uzsk. iespiedl., 7,8 uzsk. krāsu
novilkumi, 3,38 izd. l. Metiens
125 000 eks. Pasūt. Nr. 1884. Maksā
30 kap. Redakcijas adrese: 226081,
Rīgā, Balasta dambī 3, ab. k. 19.
Iespiests Latvijas KP CK Izdevnie-
cības tipogrāfijā, 226081, Rīgā, Ba-
lasta dambī 3.

Журнал сатиры и юмора «Да-
дзис» [Чертополох]. Выходит с
1957 года 2 раза в месяц на ла-
тышском языке. Издательство
ЦК КП Латвии, 226081, г. Рига,
Баласта дамбис, 3. Адрес редак-
ции: 226081, Рига, Баласта дам-
бис, 3, аб. я. 19. Отпечатано в
типографии Издательства ЦК КП
Латвии, 226081, г. Рига, Баласта
дамбис, 3.

Pūķa gada ieceru vidū — starp nopietnām, mazāk nopietnām un pat humoristiskām — redakcijai ir arī, lūk, šī — publicēt mākslinieku klasiķu, gandrīz klasiķu utt. darbus, kuru autori atšķirībā no «Dadža» klasiķiem darbojas ne tikai satīriskajā un humoristiskajā žanrā, bet visnotaļ nopietnajos — stājgrafikā, glezniecībā, tēlniecībā utt.

Tātad būsim pazīstami, pareizāk, no jauna pazīstami, jo šīs lappuses autors ir piedalījies daudzās jo daudzās mākslas izstādēs un viņa vārds lasītājam noteikti nav svešs. Rihards Skrubis. Stājgrafiķis, Mākslinieku savienības biedrs, beidzis Latvijas Valsts mākslas akadēmiju 1958. gadā. Šeit publicējamais darbs saucas «Rīta kafija». Darināts litogrāfijas tehnikā. Ja šī darba bagātajā zemtekstā ir arī mājieni uz mūsdienu aktualitātēm, tad tie neattiecas uz kafijas trūkumu veikalos, jo darbs radīts 1983. gadā.

UĢIS MEŽAVILKS

Rīta kafija.

R. SKRUBIS